

Despre virtutea discernământului gândurilor și a stărilor duhovnicești

Părintele Gavriil, egumenul Mănăstirii Dionisiu, mi-a povestit următoarele:

– Cu peste 50 de ani în urmă, pe lângă Karyes (în Schitul Kutlumuș), a trăit un părinte duhovnic tare simplu și cu puțină educație, dar cu mintea curățită și aplecată spre învățătura lui Hristos. Ascultarea lui era să tricoteze ciorapi pentru paznicii civili ai Muntelui Athos și pentru oamenii de la munte, din Rumeli și Epir. Când venea la târgul de sâmbăta din Karyes să vândă produsele sale, stătea sub porticul cimitirului, lângă drum, ținând în mâna dreaptă metaniile și în stânga lucrurile de vânzare. Cu ochii plecați, el rostea neîncetat rugăciunea lui Iisus: «Doamne Iisuse, miluiește-ne». Dacă cineva îl tachina, spunându-i: «Ridică ochii și uită-te după cumpărători», el îi răspundea: «Cât timp mă văd ei pe mine, nu este necesar ca să mă uit eu după ei». Acest om avea un astfel de discernământ, încât își dădea seama la spovedanie de problema majoră a persoanei care se spovedea și apoi îl sfătuia pentru îndreptare.

Auzind despre el Patriarhul Ecumenic, Ioachim al III-lea, care în acel timp era în Muntele Athos, a venit la Karyes să-l întâlnească. El s-a apropiat de părinte și l-a rugat ca după amiază să meargă împreună la chilie pentru a-l spovedi.

– Chilia mea este prea mică, Preasfinția ta, pentru a primi un Patriarh, a răspuns părintele.

– Nu contează că e mică, a replicat Patriarhul.

– Dar e prea joasă pentru a intra în ea, Preasfinția ta!

– Mă voi apleca să intru, a insistat marele Patriarh.

– Din nefericire, nu vă plecați! a spus părintele. Dacă ați fi plecat capul, ați fi putut fi Patriarh demult!

El se referea la faptul că Patriarhul a fost arogant și a avut o atitudine care nu era dispusă să cedeze. De multe ori Patriarhul spunea despre acest incident:

Cât timp voi trăi, nu voi uita discuția

cu acel părinte, un om simplu, dar de un mare discernământ.

La același părinte duhovnicesc a venit un părinte să se plângă de tânărul călugăr pe care-l avea sub ascultare care, deși avea numai pravila și totul era ușor pentru el, nefiind împovărat cu multă muncă, totuși era copleșit de multe gânduri de neliniște, fiind în pericol de a cădea pradă unei confuzii duhovnicești din cauza deprimării.

Părintele care era răspunzător pentru el a venit la părintele Gavriil, pentru a se sfătui cum să-l ajute pe tânăr.

– Căsătorește-l, i-a răspuns părintele Gavriil.

Auzind aceasta, părintele a rămas uimit și s-a uitat la el cu mirare, necrezându-și urechilor.

– Pune-l să muncească! i-a repetat bătrânul. Oamenii tineri pot fi smeriți și pot fi liniștiți numai prin muncă regulată. Pentru un călugăr, rugăciunea singură, fără muncă, este la fel ca munca fără rugăciune. Căsătorește-l cu munca sa.

❖ – Ori de câte ori apar ispite și necazuri, apare și cununa victoriei, spunea părintele Grigorie ieromonahului Ioachim Spetsieris. Și apoi adăuga:

– Dacă s-ar găsi o mănăstire numai cu îngeri și tu ai fi frate în acea mănăstire, tot n-ai fi mântuit, căci nimeni nu te-ar necăji și ai duce o viață ușoară.

Pentru această situație se potrivește următorul verset: «Ți-ai primit cele bune în viața ta»

Odată, ieromonahul Ioachim Spetsieris i-a spus părintelui Grigorie:

– Părinte, pierd bătălia în lupta cu ispitele trupești. Nu mă pot odihni nici ziua, nici noaptea!

– Nu deznădădui. Acesta este semn că izbăvirea este aproape. Nu te teme, Hristosul nostru nu ne lasă să fim ispițiți mai mult decât putem noi îndura.

Și curând după ce l-a binecuvântat, a fost eliberat de ispită.

(Ioannikios Kotsonis,
Patericul athonit)